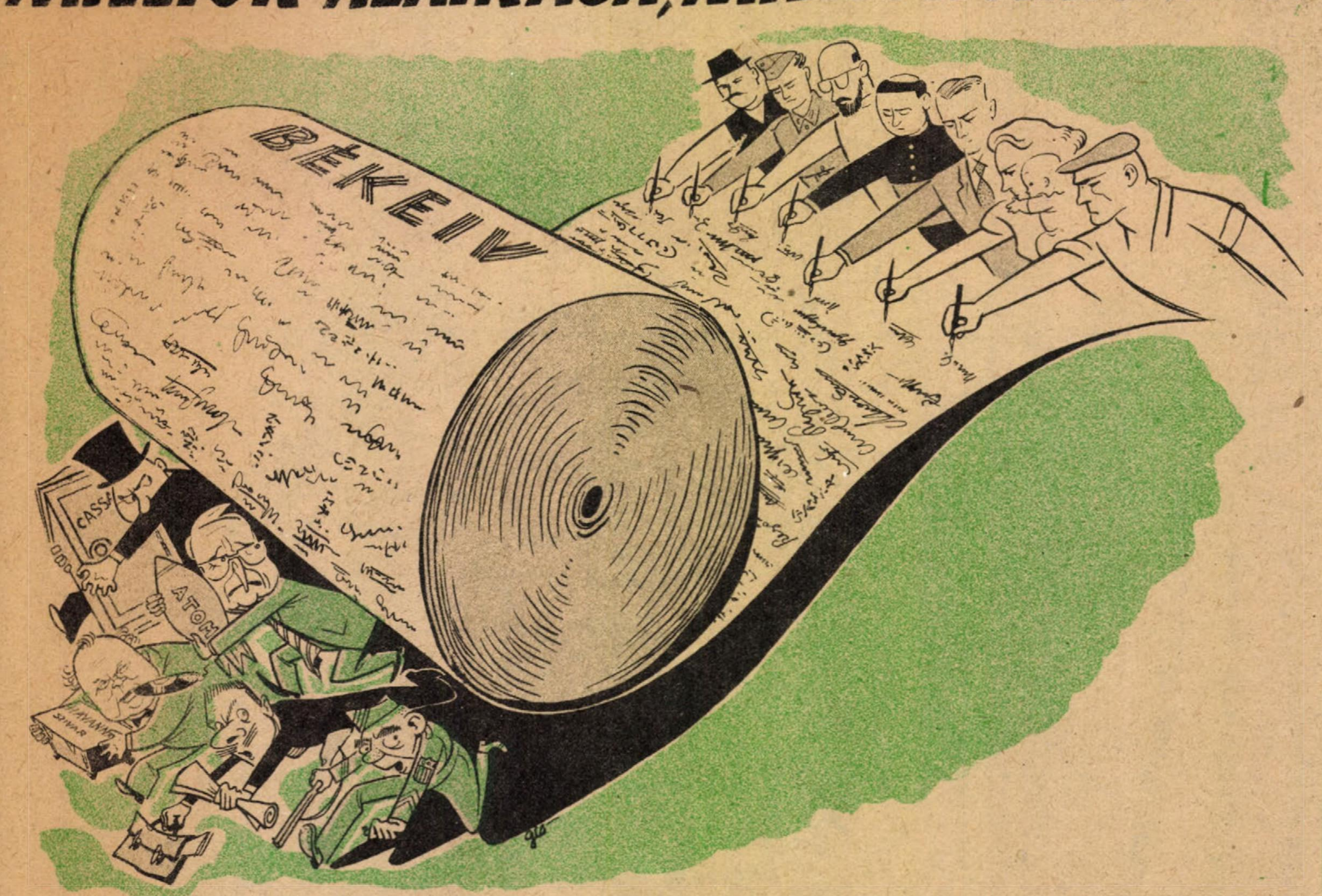
Ludas Matyi

Ez a helyzet Koreában . . .

70 fillér

MILLIÓK ALÁÍRÁSA, MILLIÓK AKARATA

Különc éji bogárka

— Kartárs úr, maga szemüveggel repül?

— Igen, nagyon bántja a szememet a fény!

Hangtalan Heti Híradó

Lipót király belelővetett a tüntető tömegbe. Ez itt Schuman bácsi, a francia külügyminiszter, aki azon tűnődik, hogy miért kellett Belgiumnak király: Munkásgyilkossághoz elegendő egy „szocialista" belügyminiszter is.

Utcabál volt vasárnap Budapesten. Ez a kislány Ulanova vetélytársnőjének érzi magát, mert míg Ulanova a balett terén, addig ő a Hősök terén aratta legnagyobb táncsikerét.

Egy rém híres ember naplójából

Július 19

Ma vettem hat kiló lisztet, mert a Bedő mondta, hogy nem lehet kapni. Jó, hogy szólt.

Július 20

A Bedő mondta, hogy okvetlen vegyek majorannát, mert teljesen eltűnt a Közértből. (Soha nem ettem meg a majoránnás ételt, de ha nem lehet kapni, az más!) Vettem egy kilót.

Július 21

Rendes ember ez a Bedő. Megsúgta, hogy ha ma nem veszek mosóport, akkor soha többet ebben a büdös életben, mert úgy el fog tűnni, mint a pinty. Vettem négy kilót, de óvatosságból vettem két pintyet is.

Július 22

Jó ember ez a Bedő! Megnyugtatott, hogy nem kell félni, úgyis nemsokára jönnek az amerikaiak és akkor mindenből annyi lesz, mint a pelyva. Vettem tíz kiló pelyvát.

Július 24

Vegyek biciklicsengőt, mert az ördög nem alszik! — mondta Bedő Vettem tizenkét biciklicsengőt és tíz darab altatótablettát. C dögöt már nem kaptam.

Július 25

Bedő közölte velem, hogy két hét mulva lesz a világvége. Okvetlen vegyek magamnak revolvert, hogy az utolsó pillanatban végetvethessek az életemnek.

Július 26

Revolvert nem kaptam, csak külön fegyverviselési engedélyre adnak. Nem baj, majd felakasztom magam!

Július 27

Már megint jönnek az amerikaiak!

Július 28

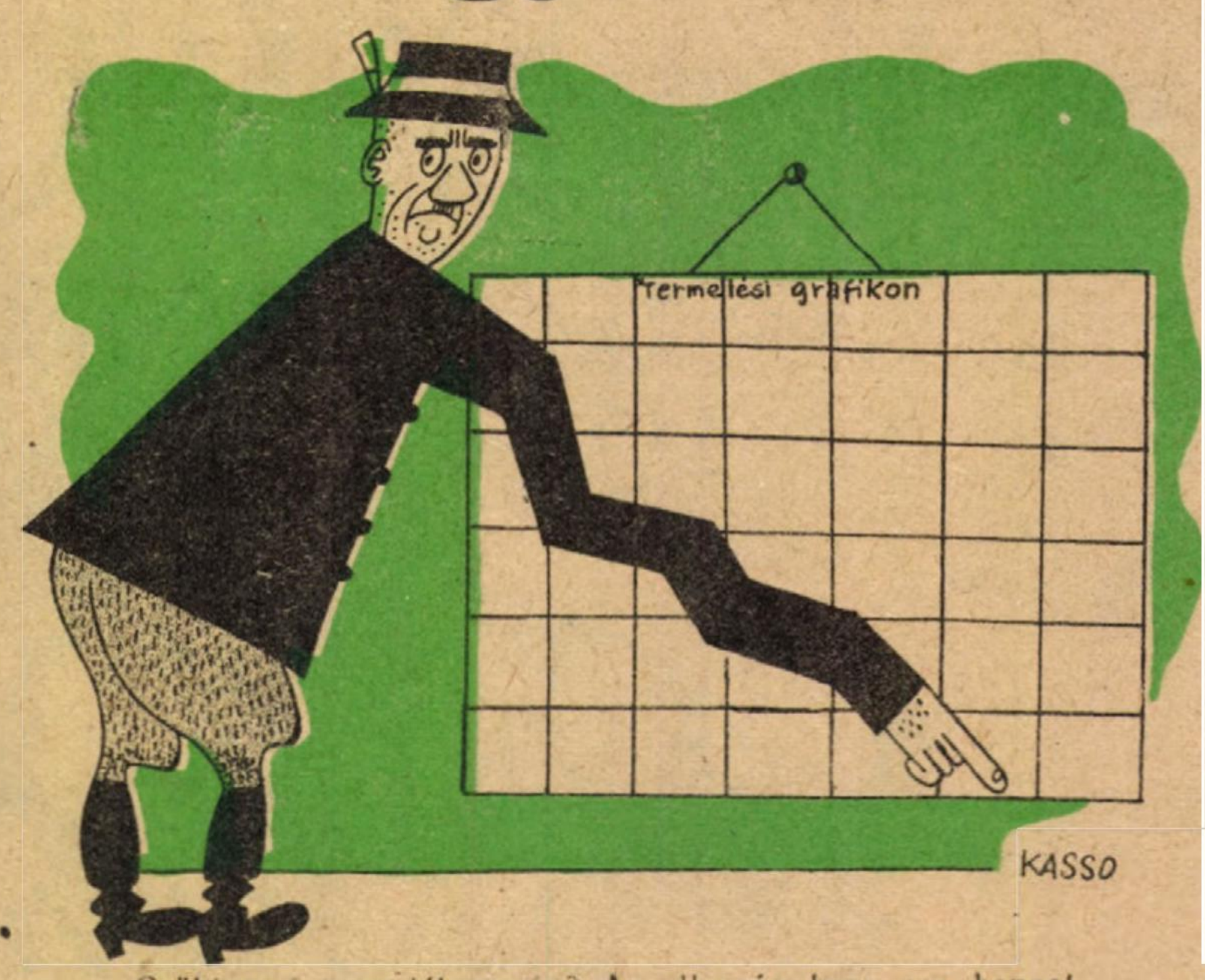
Ma gondolkoztam!

Július 30

Vasárnap lévén, ráérő napom volt, tehát elmentem a Bedőhöz és lekevertem neki két pofont. Ugyanis rájöttem, hogy a hírek, amiket hordott nekem teljesen logikátlanok voltak. Kértem, hogy magyarázza meg nekem, hogy ha eltűnt a majoranna, a mosópor és más közszükségleti cikkek, akkor, hogy lehet, hogy mégis lehet kapni? Miért vegyek revolvert, ha már úgyis jönnek az amerikaiak? Miért jönnek az amerikaiak, ha két hét mulva úgyis világvége lesz? Ha két hét mulva úgyis világvége lesz, akkor mi a nyavalyának vásároltam én ennyi marhaságot? — A nagyobb nyomaték kedvéért még egyszer orrbavágtam, mire ő elferdült orrát tapogatva, ajkán bárgyú mosollyal elzarándokolt a mult héten leleplezett csodakúthoz.

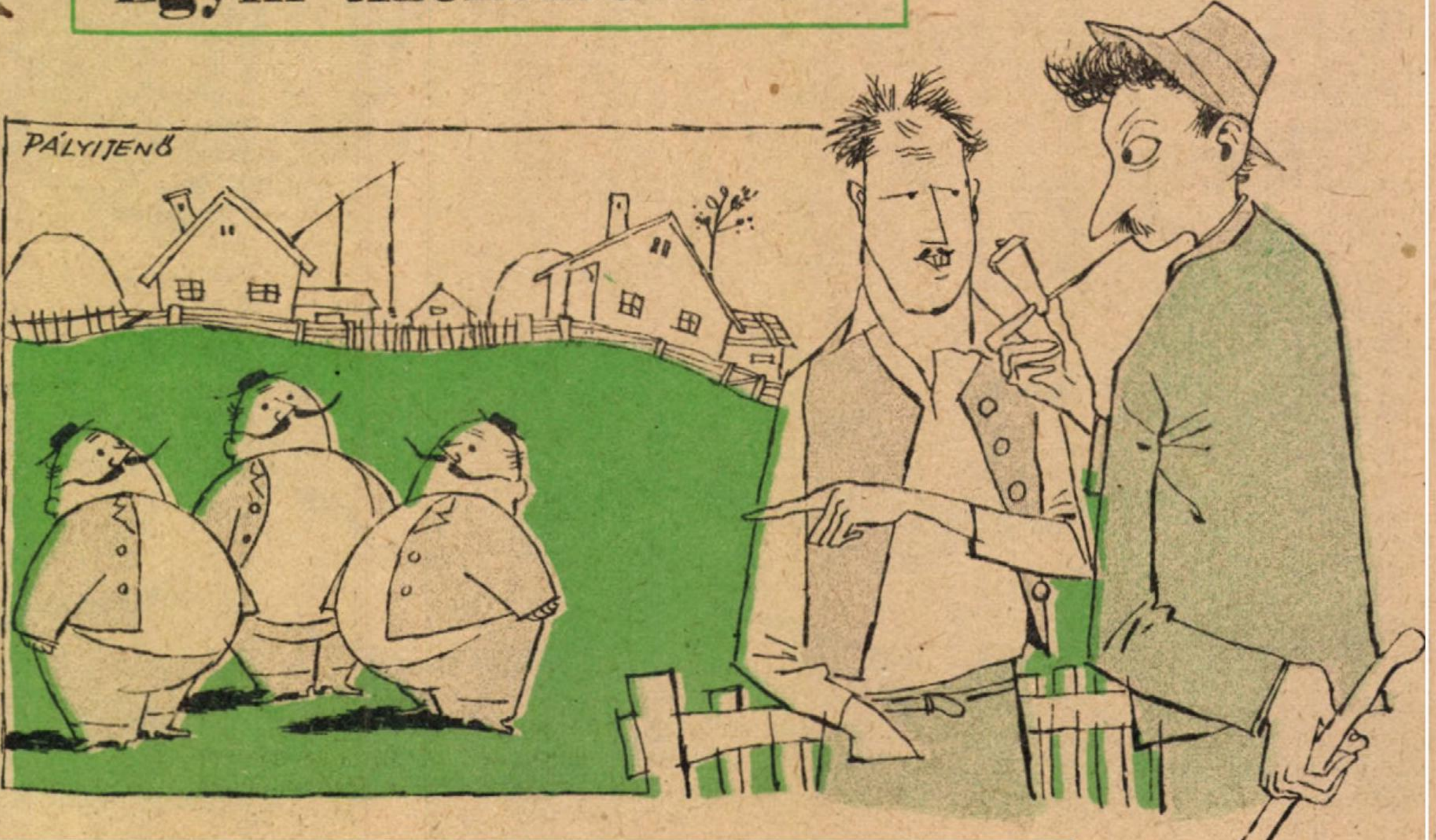
Kékvölgyi Vilmos

Vigyázat!

Csökken a termelékenység? Az ellenség keze van benne!

Egyik tizenkilenc . . .

— Ezek a kulákok hármasikrek?

— Dehogy, csak azt az igazságot bizonyítják, hogy minden kulák egyforma!

Le a bürokráciával!

Kedves „Ludas Matyi"!

Az alábbi ügy, mely alkalmat adott, hogy pályázatukon résztvegyek, tipikus példája a bürokráciának. Világosan mutatja, hová vezet a lüktető élettől való elszakadás, mi sül ki abból, ha rendeletekben gondolkoznak, ha egyesek szemellenzővel járnak és legnagyobb gondjuk az, hogy miként tudnák a száraz paragrafusokat minél szélesebb körben alkalmazni.

Az előzmények röviden összefoglalva:

A „Rákosi Művek" rendelését a „Mauthner Bőrgyár" késve teljesítette; a késedelem miatt követeltük a kötbért. Követelésünket a „Mauthner Bőrgyár" visszautasította azzal az indokolással, hogy az áru határidőre elkészült, a hibásak mi vagyunk, mert nem gondoskodtunk időben a szállításról. Hosszas levelezés és tárgyalás után az ügy a Közületi Döntőbizottság elé került, mely a következő salamoni ítéletet hozta:

„A tárgyalás megnyitása és a felek előterjesztései után a K. D. B. meghozta és kihirdette az alábbi

véghatározatot:

I. A Bizottság kötelezi alperest (Mauthner Bőrgyár), hogy fizessen meg felperes javára 450.— Ft kötbért.

II. A Bizottság kötelezi felperest (Rákosi Művek), hogy fizessen meg alperes javára ugyancsak 450.— Ft kötbért.

Felperes és alperes egyaránt köteles a jelen véghatározat hiteles kiadmányának csatolásával azonnali inkasszómegbizását a másik fél ellen 1950. évi június hó 28. napjától számított 3 nap alatt a Magyar Nemzeti Bankhoz benyujtani.

Indokolás:

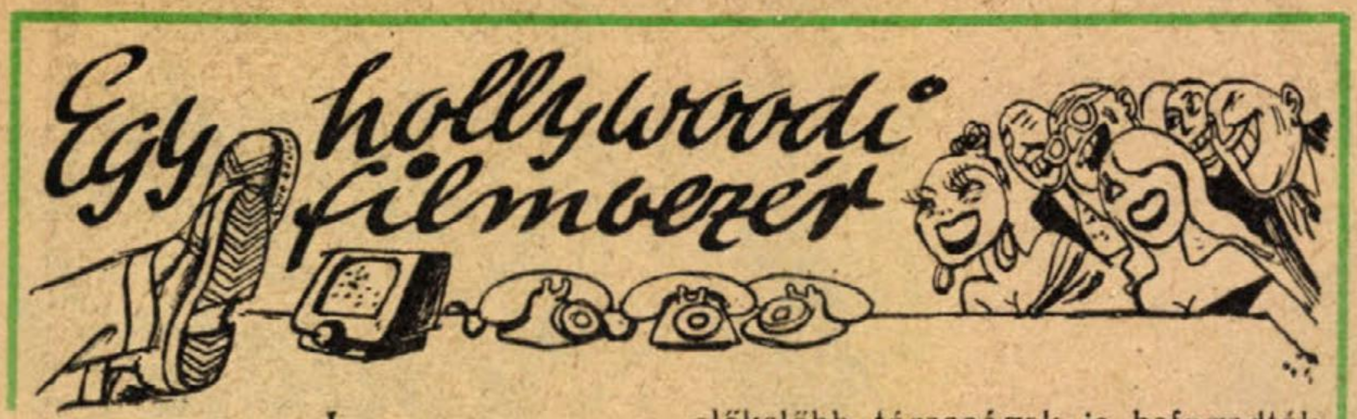
A Bizottság megállapitotta, hogy az alperest szállítási késedelem terheli, mert miután a felperes a szállítási határidőben a legyártott áruért nem jelentkezett, a felperest ettől számított 3 nap alatt nem hívta fel a készáru átvételére.

A felperest átvételi késedelem terheli, mert a felek között kialakult szokásnak megfelelően a szállítási határidőben a legyártott áru átvétele végett nem jelentkezett alperesnél, és a határidő elteltétől számított 3 nap alatt az alperest a szerződésnek póthatáridőben való teljesítéséért nem hívta fel."

Eddig tart ez az alaposan megindokolt és az idevágó paragrafusok és rendeletek minden szavát betű szerint betartó határozat, melynek értelmében a Rákosi Művek, a Magyar Nemzeti Bank, a Mauthner Bőrgyár különböző osztályain kísértetként cirkál a 450.— Frt., hogy szegény tisztviselőknek felbolygatva nyugalmát, végül eltűnjön ahonnan jött, a semmiben.

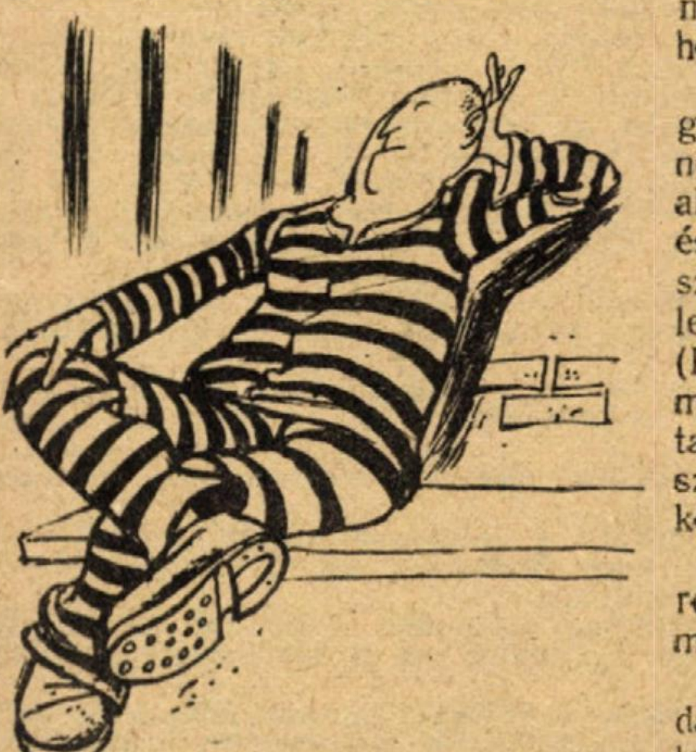
Kovács László
RM-művek

Egy hollywoodi filmvezér

I.

Frank Kennedy a King, Brothers & Company hollywoodi filmgyár vezérigazgatója, mint egyszerű statiszta kezdte pályafutását. Al Rogers csikágói gengszter bandájában statisztált az 1920-as évek vége felé, amikor a csikágói bandák még nem tömörültek volt kartellbe, s nem csak a bankfiókok ellen viseltek háborút, hanem egymás ellen is. Kennedy akkortájt alig volt huszegynéhány éves. Szüleit tizenötéves korában vesztette el a detroiti világkiállításon, a nagy tömegben. Keresésükre nem sok időt fordított, mert a szülői otthon amúgy sem volt inyére. Néhány napig a fiatalkorú csavargók vidám és kalandos életét élte, majd amidőn három évvel később kiszabadult, összeköttetést találván az éppen akkor szervezkedő Al Rogershez, Csikágóba költözött.

Munkája egyhangú volt, de tisztes megélhetést biztosított. Egy háromkerekű biciklin gyorstüzelő fegyvereket kellett szállítania, hetenkint átlag egyszer, de másodpercnyi pontossággal. Az előre megadott címen — többnyire valamilyen pénzintézet közvetlen közelében — aztán leszállt a triciklíről, otthagyván a járda mellett csomagostól. A véletlen úgy hozta, hogy a triciklit nem sokkal utóbb fürge fiatalemberek rohanták meg, akik hónuk alá csapva a fegyvereket, csoportos látogatást tettek az éppen kéznél fekvő bankfiókban. De ebben Frank már nem vett részt, s így aztán néhány év mulva, amikor a banda a Lincoln-parki csatában fogságba esett, s onnan egyenesen a villanyosszékbe vonult, ő szerény hétévi fegyházzal megúszta. 1938-ban, mint a banda egyetlen életben maradt örököse, még mindig fiatalon bár, de tapasztalatokban gazdagon elhagyta a városi fegyintézetet. Úgy érezte, hogy a filmszakmában érvényesíthetné ismereteit a legjobban.

II.

Ahhoz persze, hogy valaki, aki pláne csak az imént vetette le a rabruhát, egy filmgyár főrészvényese legyen, sokat kell dolgozni. De Frank nem ismert lehetetlent. Több mint három óra hosszat bolyongott a város melletti erdőben, amikor végre megtalálta azt a fát, amelyet keresett, s további másfélórát ásott, amig olyan mélyre jutott, hogy kiemelhette szegény megboldogult Rogers vaskazettáját. Néhány héten belül kifizette Kinget, aztán Brotherst és végül az egész Companyt. Igy lett Frank Kennedy filmvezér Hollywoodban.

III.

Ügyes propagandafőnököt szerződtetett s így a nagyközönség csakhamar megszerette. Persze, akadhatna olvasó, aki megkérdi, senkinek sem tűnt fel, hogy egy ismeretlen fiatalember egyszerre-csak megvásárol egy nagyhírű filmgyárat? Nos, valóban akadtak ilyenek. Ezek azonban bizonyosra vették, hogy Frank Kennedy az alábbi három lehetőség egyikének hőse: 1. örökölt, 2. valamilyen más szakmában szedte meg magát, 3. gengszter volt. S minhogy e három mód egyike sem volt szokatlan, a kérdés fölött még az akadékoskodók is csakhamar napirendre tértek. Amikor pedig Kennedy sok költséggel menházat rendezett be az elaggott rendőri nyomozók részére, s más karitatív intézmények támogatásával is kitüntette magát, a legelőkelőbb társaságok is befogadták. Arcmása ettől kezdve gyakran jelent meg a Life-ban, s gyors egymásutánban hatszor megnősült, aminek következtében az 1944-es évi népszerűségi versenyen a 3. helyen végzett, John Dillinger és Fred Astaire mögött, de megelőzve a 4. helyezett Babe Ruth baseball-játékost és az 5. helyezett Rooseveltet.

Frank Kennedy most tehát hivatali szobájában bizalmas munkatársaival megbeszélésre gyűlt egybe, hogy eldöntsék: melyik film forgatását kezdjék meg legközelebb. A készítendő filmről csak egyet tudtak bizonyosan: hárommilliós film lesz. Egymillióst, kétmillióst és négymillióst ugyanis már gyártottak ebben az évben és Kennedy nem szívesen ismételte önmagát.

A rendelkezésre álló és használható filmnovellákat Patterson, a fődramaturg ismertette. Beszámolója nyomán alakult ki a következő helyzetkép:

1. **A halottak is élnek.** Grand-guignol. Fiatal leányt francia gróf nőül vesz, vidéki kastélyába viszi, ahol az ősei éjjelente megjelennek és őrületbe kergetik a fiatalasszonyt. Gróf főbelövi magát, hogy leszámolhasson a szellemekkel. (Kennedy megjegyzése: a tébolyda, mint miliő jó, bár elcsépelt. Halottakkal nem lehet filmet kezdeni, a személyeknek a történet folyamán kell kimúlniok. Új mese iratandó.)

2. **A vágyadra vágyom.** Szerelmi dráma. Még csak a cime van meg.

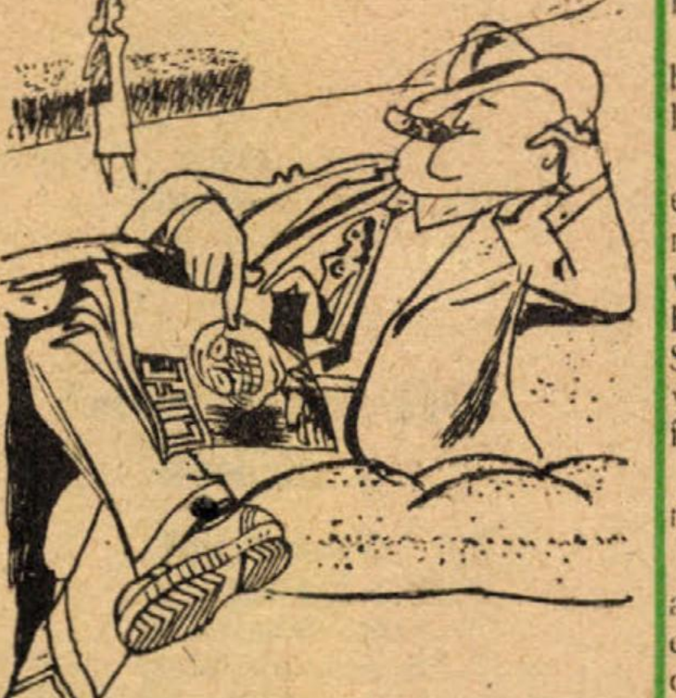
3. **A Tűzvörös Métely.** Társadalmi színmű. Divatos színésznő beleszeret kommunista püspökbe. Családja kitagadja, gyermeke halva születik és sok más kellemetlenség éri. Végül is kolostorba vonul. Ott ismerkedik meg a fiatal repülőfőhadnagygyal, aki a helyes útra vezérli. (Kennedy megjegyzése: Jó, de a püspökkel is történjék valami szerencsétlenség. Gombamérgezés?)

4. **Halló Idaho!** Revüfilm. 1. kép a tenger alatt, 2. kép: a Black and White clubban, 3. kép: Goethe házában, 4. kép: egy epehólyagban 300 görl, 30 zeneszám. (Kennedy megjegyzése: sablonos.)

5. **Winchester Bobby.** Bűnügyi történet. Fiatalember autóbaleset áldozata. Operáció megmenti, de agyából az erkölcsi gátlást ki kell operálni, mert szilánk került bele. Fiatalember felépül és mindenkit meggyilkol. Nem lehet elitélni. Betársul egy temetkezési vállalkozóhoz és meggazdagszik. Öregkorára leszokik káros szenvedélyéről. (Kennedy megjegyzése: esetleg meg lehet csinálni. Színes film, a hullafoltok kedvéért.)

IV.

Másnap vasárnap volt. . Frank Kennedy tizenkéthengeres autóján tengerparti villája felé robogott.

Egy képes magazin színházi rovatát nézegette, amely ezúttal legjobb arcképeinek egyikét közölte, ezzel az aláírással: „F. Kennedy, a self-mademan filmvezér, tegnap három nagy film forgatását határozta el. Mint értesülünk: a filmek az amerikai kultúra méltó képviselői lesznek."

Egy útkereszteződésnél meg kellett állania a kocsinak. Csinos, fiatal lány állt a járda szélén. Kennedy agyában egy pillanatra felötlött, hogy feleségül veszi, de Barkley szenátorhoz volt hivatalos lőncsre, és nem akart késni. Előreszólt a soffőrnek, hogy kapcsoljon be a rádión valami istentiszteletet.

Tabi László

Úgy kell néki, jól megjárta...

— Te Kati, ki fekszik ott?
— A Zsíros-gazda.
— Mi baja van?
— Csak azt mondta, hogy itt dögöljön meg, ha nem igaz, hogy holnap kitör a világháború.

Fordított babona

Frucsák Ede megfogta karomat és ijedten figyelmeztetett:

— Nehogy kikerüld a létrát! A létra alatt menj át.

— Miért?

— Szerencsétlen, ha a létra mellett mégy el, baj érhet.

— Akik hittek a buta babonákban, azelőtt azt mondták, hogy a létra alatt nem jó elmenni.

— Hol vagyunk már attól! Az események bebizonyították, hogy minden babonának az ellenkezője vált be. Négylevelű lóherét találsz? Baj ér! Pénteken kezdesz valamibe? Szerencséd lesz! Ha akarod, tovább folytatom. Bő raktáram van a fordított babona kellékeiből.

— Látom, kész babonabizományos lettél.

— Módszerem csalhatatlan. Ha a totón nyerni akarok, bemegyek egy 13. számú ház kapuja alá és ott töltöm ki a szelvényt.

— Es nyersz?

— Soha! De nem a tizenhármas kapu az oka. Rendszerint elpechel valami. Például kéményseprővel találkozom. Egyszer majdnem nyertem, kijöttem a tizenhármas kapu alól. Pénteki napon történt. Vettem egy újságot és kijelöltem a totótippeket. Nem volt pénzem szelvényt venni, de vasárnap este kitűnt, hogy tizenkettes találatom lett volna. Megsúgom neked, hogy 13.-a és péntek, mindig biztos szerencse.

Kételkedve néztem rá.

— Bebizonyíthatom, — erősködött. — Ma is péntek van és tizenharmadika. Gyere az ügetőre.

Nem mentem el... Két héttel később újra találkoztam Frucsákkal. Lefogyott és arca sápadt volt.

— Képzeld — panaszkodott — az ügetőn elvesztettem a házbéremet.

— Legalább kigyógyultál a fordított babona őrületéből.

— Tökéletesen. Most már az eredeti babonában hiszek.

— Az is marhaság.

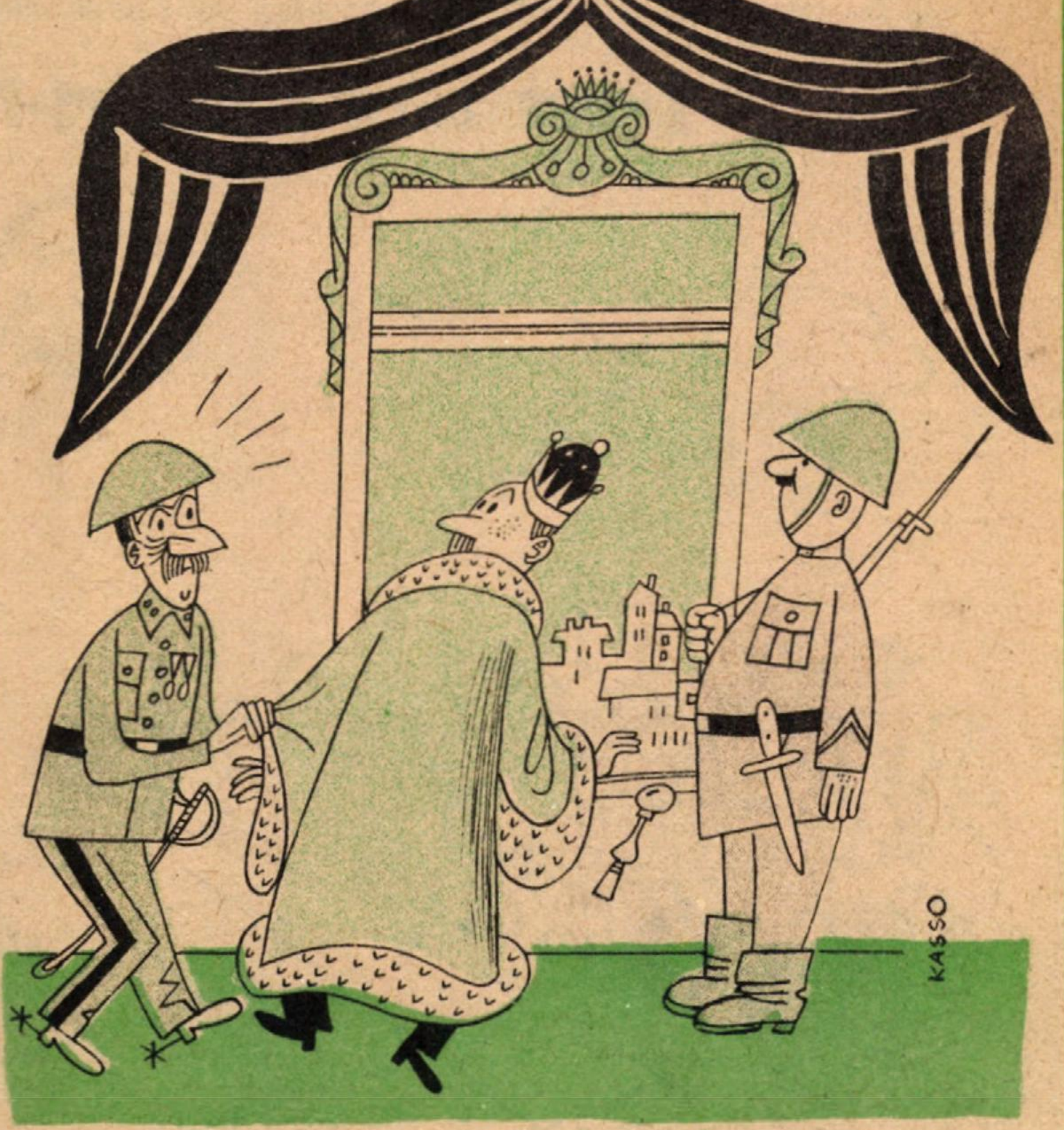
— Tévedsz. Jaj, ne menj át a létra alatt!

De én bizony átsétáltam alatta. Frucsák a létra mellett ment el. Nekiütközött egy kéményseprőnek. Az összeütközés ereje egy kocsi alá sodorta. Egy tarka ló húzta a kocsit. Frucsák bordatörést szenvedett, de arca csupa mosoly volt.

— Mit szólsz a szerencsémhez? — kérdezte. — Mást halálra gázolt volna a kocsi, de én ezt találtam, — nyujtott felém Frucsák egy patkót...

(sti)

Lipótot visszacsempészték Brüsszelbe

Tábornok: Jaj, felséges uram, ne tessék kihajolni az ablakon, mert könnyen lehet, hogy néhány hűséges alattvaló bombája eltalálja felkent fejét!

A jó munkának kettős haszna van

Szegény Bodolai!

Hónom alatt egy hatalmas lavórral éppen hazafelé igyekeztem zuglói egyszoba félkomfortos kemencémbe, amikor valaki a Ferenciek-terén hátbavágott.

— Szervusz egykomám! Mi a fenét akarsz azzal a lavórral?

Bodolai volt. Tizenöt éve nem találkoztunk, de tudtam, hogy csakis ő lehet, aki így, kapásból eltalálja leégett vállamat.

— Hazaviszem, he-he — próbáltam kedélyeskedni, — hogy legyen mibe beleolvadnom.

— Ugyan, mit affektáltok azzal a kis meleggel. Idesüss — mutatta meg kézitáskájának belsejét. — Most viszem be az otthon található utolsó pullóvert a munkahelyemre. Már mindent behordtam, ami csak felvehető.

Ijedten néztem rá, aztán nagyon hirtelen helyeselni kezdtem. Szegény Bodolai! Hallottam már ilyesmiről, hogy egyesek nem bírják a nagy meleget, egyszerűen beleőrülnek. De ő nem sok időt hagyott a gondolkozásra. Az égető nap felé fordította arcát, úgy beszélt tovább:

— Majd csak kibírom valahogy ezeket a heteket. Anyósom is megígérte, hogy a télen elhunyt apósom jéger-alsóneműjét elhozza. Csak már itt lenne. Kéz alatt vettem egy jéghokkifelszerelést, az egy darabig megvéd az embertelen hideg ellen.

Szegény jó Bodolai — gondoltam meghatottan. — Milyen is a sors. Itt ez a derék, jófelépítésű, rendes fiú. Az iskolában a legjobb fejszámoló volt és a futballcsapatban a környék legjobb balösszekötőjének tartották. Most pedig itt áll, árnyékban a 0 fok fölött 35 fokban és arról beszél, hogy már nem tud mit magára venni, hogy ne fázzék. Meg kell a szívnek szakadni. Nem tudtam tovább nézni ezt a szenvedést.

— Élj boldogul — búcsúztam, de leginkább úgy köszöntem volna el, hogy „tiszta szívből jobbulást kívánok!".

— Szervusz — rázta meg barátságosan a kezemet. Megindult a 15-ös autóbusz felé. A lépcsőről visszaszólt:

— Hívj egyszer telefonon, elmegyünk valahova forraltbort inni...

— Hol dolgozol? — kérdeztem csupa udvariasságból. Tudtam, hogy Bodolaival én már csak a Lipótmezőn találkozhatom.

— A MIRELIT-nél Csepelen — ordított vissza. Az autóbusz már megindult, de ő túlharsogta a motor zúgását:

— Hívjad csak a MIRELIT csepeli telepét és kérd Bodolait a mélyhűtőből. Ha személyesen jössz, öltözz fel jól. Odalent 24 fokos hideg van...

V. J.

Atomcigaretta

Amerikában, mint olvasom, van már atomcigaretta is.

Ami nyilván nem azt jelenti, hogy ha az ember egy ilyen cigarettára rágyujt, akkor lepkehálóval szaladhat a feje után, hanem azt jelenti, hogy az amerikai cigarettagyárosoknak és a publikumuknak van hallásuk, látásuk, tapintásuk és szaglásuk, viszont ízlésük nincs.

Az atom ugyanis Amerikában — ezt még tán a cigarettagyárosok is tudják — gyilkos fegyver, amelytől a jóérzésű emberek undorral fordulnak el. Én nem tudom elképzelni, hogy épízlésű ember bemenjen egy trafikba és azt mondja:

— Kisasszony, adjon tíz atomot.

Vagy ha ezt már el is tudom valahogy képzelni, azt semmiesetre se tudom elképzelni, hogy a kisasszony, akinek a bátyja elesett a világháborúban, és a vőlegényét átküldte Koreába egy Truman nevű huncut öregúr, jól szájon ne vágja az illetőt.

A magam részéről nem csodálkoznék, ha hamarosan megjelenne Amerikában a Halálhörgés-cigaretta, a Leprabacillus-pipadohány és a Tömeggyilkos-szivar is. Ezek persze kevésbbé hatásosak és izgalmasak, mint az atomcigaretta, dehát ilyen ötlet egyszer tíz esztendőben születik. Amikor az atombombát feltalálták, Truman valószínűleg megölelte a feltalálót:

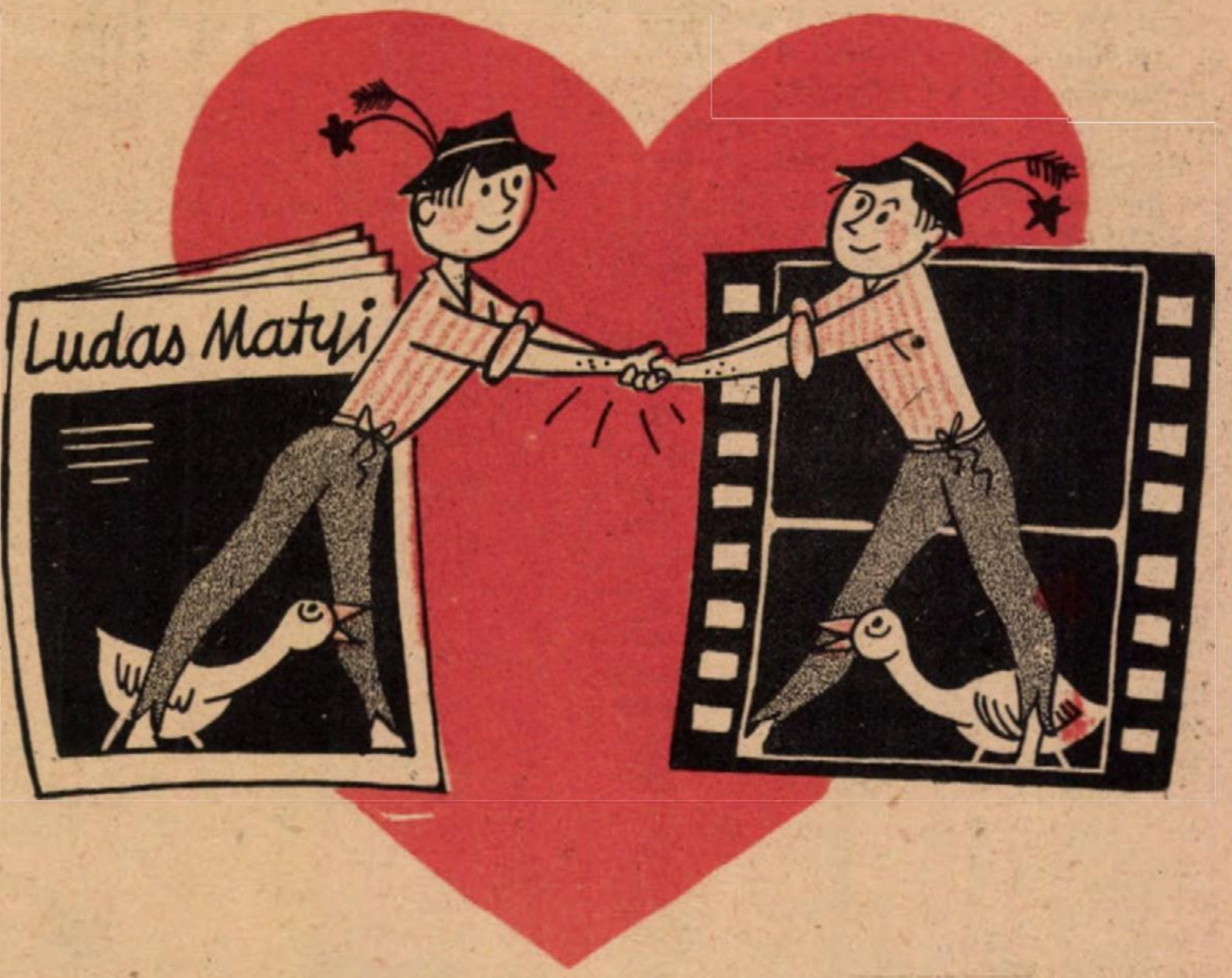
—Kitűnő dolog! Két legyet egy csapásra! Tömeggyilkosságra is jó, meg cigarettareklámra is.

Nincs hát mit csodálkozni rajta, hogy az atom-cigaretta iskolát csinált Amerikában. Van már atom-kávédaráló, atomképkeret, atom-whisky és atommelltartó, amelyeknek semmi közük az atombombához.

És van egy atom-elnök, akinek semmi köze az amerikai néphez.

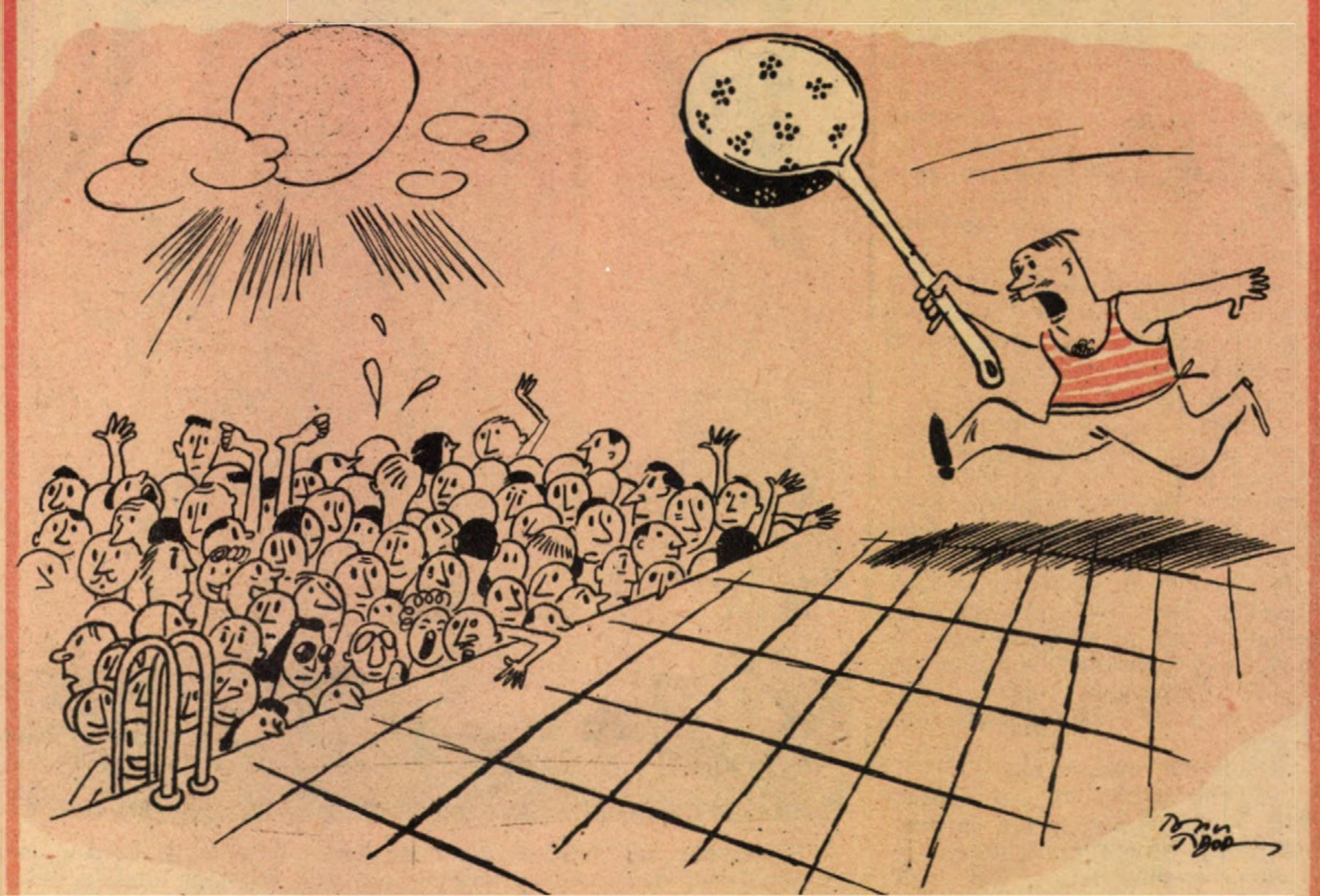
(g. m.)

A „Ludas Matyi" és a „Szabóné" sikere a Karlovy-varyi filmfesztiválon

— Ludas Matyi: Gratulálok druszám és ha látja Szabónét, adja át neki is üdvözletemet.

Levesszűrő a Gellért-fürdőben

— Kovács doktort kérik a telefonhoz! Jelentkezzék, hadd halászom ki!

OTI-tagok lettek a diákok

— Mit nevetsz, fiam?
— Náthát kaptam
— És ezen nevetsz?
— Azon nevetek, hogy mekkorát fog nézni az a nátha, ha megtudja, hogy OTI-tag vagyok...

Tiszteletreméltó pártfogónk!

Megkaptuk nagybecsű levelüket, amelybe a koreai dicső felszabadító-háborúhoz fegyveres katonai segítségünket kérik.

Keblünk büszke együttérzéstől dagad és minden csepp vérünk harcosan pezseg, ha visszaemlékezünk arra a felejthetetlenül dicső és önfeláldozóan nagyszerű ülésre, amelyen mi, a hatalmas USA legbuzgóbb csatlósai egy emberként siettünk felajánlani fűt-fát, katonáink életét és vérét, csontját és velejét, sőt, ami még ennél is drágább: pénzünket, guruló, drága, szép aranyainkat és igen, — még mindig meg kell fogódzkodni, ha erre gondolunk, — még az ENSZ lobogóját is rendelkezésére bocsátottuk a verhetetlen amerikai hadseregnek, hogy ezekkel megerősítve vívja meg önzetlenségtől fűtött kereszteshábórúját a koreai nép függetlenségének és szabadságának érdekében a koreai nép ellen. A laikus számára ez ugyan, így első pillanatra értelmetlenül hangzik, de hát biznisz iz biznisz. Sohasem fogjuk elfelejteni azokat a cégtársi együttérzéstől átfűtött perceket, amikor államférfiaink az általunk nagyrabecsült Acheson úr első erélyesebb felszólítására önként és úgyszólván teljesen ingyen ugrottak fel a szolidaritástól tajtékozva. Hasonlóképpen felejthetetlenek maradnak számunkra azok a forró pillanatok, amelyekben csak karhatalommal tudtuk megakadályozni, hogy kormányfőnk önzetlenségi rohamában a rajta lévő utolsó gatyát fel ne ajánlja a szent ügy érdekében. Igen uraim, mi diadalmasan megmutattuk a világnak, hogyan kell felajánlani, ígérni, együttérezni, azonosítani, fogadkozni és szolidaritást vállalni. A történelem aranybetűkkel jegyzi be e napot minden jobb konszern főkönyvébe.

És azóta is, igen, azóta ebédszünet nélkül, reggel nyolctól este hatig görcsösen együttérzünk önökkel. Lélekben, gondolatban, fantáziánkban és álmainkban szüntelenül együtt vonulunk vissza az amerikai katonákkal, viharosan és úgyszólván szünet nélkül nagyrabecsüljük az önök erőfeszítéseit. Egyik ülést a másik értekezlet után tartjuk, amelyen nem győzzük elég sűrűn megbélyegezni a koreai hadsereg előnyomulását. Legkiválóbb szakembereink dolgozzák ki az önök hathatós megsegítésére vonatkozó terveket, egyelőre természetesen még elvi síkon. Divathölgyeink áldozatot nem kímélve MacArthur és Li-Szin-Man urakat ábrázoló klipszeket hordanak a fülükben és alsóbb iskoláinkban kötelezővé tettük a „Mein Kampf" olvasását is. Lelkünket sűrű fátyolként borítja be az önök iránti részvét fellege s ebből is láthatják, hogy minden gondunk az önöké s minden gondjuk a miénk. Így hát azt üzenjük kegyes pártfogóink, hogy csak tartsanak ki továbbra is hősiesen az utolsó délkörig, az utolsó eldobott bakancsig és nehéz perceikben erősítse meg önöket az a büszke tudat, hogy lélekben harcos elszántsággal állunk az önök ügye mellett.

Egyben sajnálattal kell közölnünk, hogy katonaságot nem áll módunkban küldeni, mert ez nekünk is többe van.

Alázatos hódolattal:

Aláírás.

U. i. Tisztelettel kérjük, hogy jelen levelünk portójára két dollár negyven centet átutalni szíveskedjenek.

(németh)

Ez a ragadozó alaposan pórul járt Koreában.

A fegyvergyáros utóda a newyorki temetőben

— Tata, ha ma élnél, hullára kereshetnéd magad!

MacArthur taktikája

Miszter Liszter, cipőkirály
Hajahaj! —
Fejét fogja, odaát most
A bizniszszel nagy a baj.

Már maholnap le is állhat
A gyára.
Őrjítő gond telepedik
Miszter Liszter agyára.

Nyakán marad a tengersok
Lábbeli —
Miszter Liszter keservében
Párnás kezét tördeli.

Finom lelke okkal-joggal
Háborog,
Csütörtököt mondottak az
Ideg- s hidegháborúk.

Gondjaitól feje majdnem
Szétreped.
Mit is tenne? Rádióján
Hallgatja a híreket:

„. . . Csapataink Kóreában
Bátor szívvel küzdenek!
Ellátásuk jobb a jónál,
S harci-kedvük is remek.
Dicsőséggel foglalják el
A hátulsó vonalat, —
Az ellenség pedig gyáván
Folyvást sarkukban szalad.
MacArthurék fel sem mérték
A zsákmányt, mert olyan sok,
S veszteségük alig tesz ki
Harmincezer bakancsot . . ."

Miszter Liszter most felugrik
Boldogan,
Autóba ül, és az autó
Elrohan.

S az Egyesült Nemzetek bölcs
Titkára
Kioktatja a hadászat
Macarthuri titkára:

„Nyugodjék meg már az USA,
S valamennyi vazallusa,
Schuman, Bevin és a béke
Többi ádáz ellensége —
Koreában semmi hiba,
Hiszen az is csak taktika,
Hogy cipőit eldobálja
MacArthur hős katonája,

Ha eldobta, pótolni kell.
Itt az üzlet, kész a siker,
Az élete nem baj, vesszen,
Mert MacArthur taktikája
Így segít a cipő-besszen.

KAPUVÁRI BÉLA.

TOMMY kétségei

— Te Bob, most nem tudom, azok kergetnek-e bennünket, akik ellen harcolunk, vagy azok, akiket fel akarunk szabadítani?

Nagytőkés úr, nem mindig papsajt!

— Higyje el barátom, pénzzel és erőszakossággal úgy halad előre az ember, ahogy akar!

— Látszik, hogy vezérigazgató úr sosem volt amerikai katona Koreában.

A Német Szocialista Egységpárt kongresszusa után

A kézhez tartozó hang: Szeretne vele találkozni, mi? Hát addig nem, amíg én itt vagyok!
Nyugatnémet munkás: Azt a kis időt már kibírom!

Darvas Szilárd:

Emlékezzünk régiekre

Csupa jót hallok a költőről, aminek nagyon örülök, mert tehetséges ember, és hajdanában sokat nyomorgott. Most fixfizetést kap az államtól, irodalmi díjakat nyer és legutóbb Sárospatakról, az Alkotók Házából kaptam üdvözlőlapot tőle, minthogy ingyen és bérmentve az ország e leggyönyörűbb vidékén gyakorolta a Múzsával folytatott viszonyát. Mintegy két évtizede ismerem a poétát, még azokból az időkből, mikor nem a patak volt „sáros", hanem ő, a legkülönbözőbb vendéglőkben és egyebütt, általában mindenhol, amerre csak megfordult. Számtalan remekműveket és adósságokat hagyott hátra, miért is az utókor melegen ünnepelte, ha valahol sikerült ráakadnia.

Sokat mesélhetnék róla, de csak egy találkozásunkat elevenítem fel, amely nem sokkal a felszabadulás után zajlott le éspedig hiteles feljegyzéseim szerint a következőképpen.

*

A költőre akkor a városligeti sétány egyik padján akadtam rá. Az enyhe áprilisi szél borzolta zilált fürtjeit, egyik kezében papírt, a másikban irónt szorongatott s nagy fekete szemei elrévülten meredtek minden költők ihletének középpontjába, a semmibe.

— Min dolgozol? — kérdeztem érdeklődve.

Rám emelte rajongó szemeit.

— A kalóriámat számítgatom — rebegte megszállottan. — A fene

egye meg, egyre kevesebb jön ki!

— Ebben merül ki egész írói tevékenységed? — faggattam kissé epésen.

— Hova gondolsz? — tiltakozott. — Van fogalmad arról, mit dolgozom? Tegnap például beadtam a házhely-igénylésemet. Jártam a Jointnál is, meg a Vöröskeresztnél.

És rámutatott a tip-top amerikai elegáncia termékeire: papagájszínű kabátjára, valamint viseltes szalmakalapjára, mintegy bizonyítandó, hogy valóban járt a Jointnál. Vöröskeresztet nem láttam rajta. Tovább érdeklődtem.

— Az érdekelne, hogy mit írsz?

— Kérvényeket! — vágta ki habozás nélkül.

Elhatároztam, hogy visszazökkentem őt a józan költészet mezejére, ám minden fáradozásom meddőnek bizonyult.

— A multkor olvastam egy versedet — kezdtem...

— Azért is olajat adtak! — vágott

közbe ingerülten. — Mindenütt olajat adnak. Már három pár bakancsom van és két hektoliter olajam. A cserére meg ráfizet az ember.

— A lapokban nem dolgozol? — kísérleteztem egyre reménytelenebbül.

— De igen. A Magyar Nemzetben leadtam egy szép hirdetést, hogy olajat adok zokniért. De eddig még senki se válaszolt. Nem szeretik az emberek az olajat. Nem is jó — tette hozzá szomorúan.

Hogy valamennyire magához térítsem, citálni kezdtem neki egyik szép versét. Szemmelláthatóan jól esett neki.

— Tudniillik az olajnak mellékíze van — folytatta, mikor végeztem. — Viszont, ha egy kis szerencsém van, az Irók Szabad Szakszervezetében talán tudok zsírt szerezni...

— Hát költeni már sose szoktál? — rivalltam rá felháborodva.

— Költeni? Ugyan miből? — kérdezte mérgesen. — Nyolcmillió egy kisfröccs... Most majd megpróbálom elcserélni az egyik bakancsot...

*

Így hagytam akkor magára a költőt gondjaival, olajával és bakancsaival. A szél tovább zilálta fürtjeit s ez szemmelláthatóan jólesett neki, mert nem kellett érte semmit cserélni.

Én pedig befejezésül csak azt jegyzem meg, amit az egyszeri székely, ki is huzamosabb időn át ismétlődő fájdalmat érezvén a fején, megfordult s látta, hogy a szomszédja furkósbottal veri őt:

— Nem árt, ha az ember néha hátratekint...

Őszi üdülés

Kovács szaktárs álmodozva nézett a cigarettája füstjébe és lelkesen mondta:

— Nincsen csodálatosabb dolog az őszi üdülésnél. Süt a nap, de a sugarai már nem szúrnak és égetnek, mint nyáron, hanem édesen simogatnak. A világ kék-arany színekben pompázik, aranyfátyol leng a hegyek felett, még a levegőnek is olyan édes az íze, mint a hajnali álomnak. Az ember sétál a zizegő-suhogó avaron a hölgyismerősével, akinek a haja rozsdabarna, olyan aranybarna, mint az őszi erdők, a lehullott levelek színe. A levegőben ökörnyál úszik és a must mézédes illata. A távolból pásztorsíp kíséri ezt a csodálatos színjátékot.

Andrásnapra jár az idő,
Sűrűsödik már a felhő,
Sírnak-rínak a bárányok,
Mert nincs nekik takarmányok...

Igen, ez az az idő, amelynek mézétől az öreg szív megfiatalodik, ezért hívják tán vénasszonyok nyarának. A pásztorsíp, a kolomp, az aranypára, a rozsdabarna erdő, a mustszag édes szimfóniává olvad össze. Tele lesz a szív, csordultig tele megnevezhetetlen boldogsággal. Nem csoda, ha az ember hölgyismerősének a feje ebben a gyönyörű környezetben önkéntelenül odahajlik az ember vállára...

A szaktársak ámulva és vágyakozva hallgatták Kovács szaktárs beszámolóját. Képzeletben már valamenyien a SZOT-tal tárgyaltak az őszi üdülésről.

— Kovács szaktárs mikor jött rá, hogy az őszi üdülés ilyen gyönyörű? — kérdezte Szabó szaktárs.

— Egy félórával ezelőtt — felelte Kovács szaktárs. — Amikor azt, amit most elmondtam, elolvastam egy fürdőhelyprospektusban.

Zavartan tette hozzá:

— A hölgyismerőst azonban nem a prospektusban olvastam.

Ludas Matyi azt üzeni

O. L. Szívesebben vennénk, ha prózával kísérletezne, a vers nagyobb gyakorlatot kíván.

Sz. Béla ifjúmunkás. Kéziratait egyenesen annak a lapnak kellene küldenie, amelyiknek szánja. Írásait bármelyik laptársunk jóindulattal fogja fogadni, népi demokráciánkban nincs szüksége protekcióra annak, aki tehetséges. Kéziratai szerkesztőségünkben rendelkezésére állnak.

N. J. gimn. tanuló. Kezdetnek biztató, de a közölhetőségtől még bizony messze van.

Kriptaszökevény. A kéziratot sajnos nem használhatjuk, de örvendeni fogunk, ha megmagyarázza, miért választotta ezt a meglepő jeligét.

Kritika. Sorai helyes politikai ismeretekről tesznek tanuságot, de mi csak vidám vagy szatirikus írást közlünk.

Többeknek. „Le a bürokráciával!" című pályázatunkra küldött írásaikat e rovatban nem bírálhatjuk meg, s azok visszaküldésére sem vállalkozhatunk. Kétezer forinttal díjazott pályázatunk még folyik.

Vigyor. Megmondjuk őszintén, nem biztathatjuk.

T. István. Szent Imre herceg-útja. Íráskészsége, humorérzéke dicséretet érdemel. Máskor is szívesen elolvassuk kéziratait. Ez még nem közölhető.

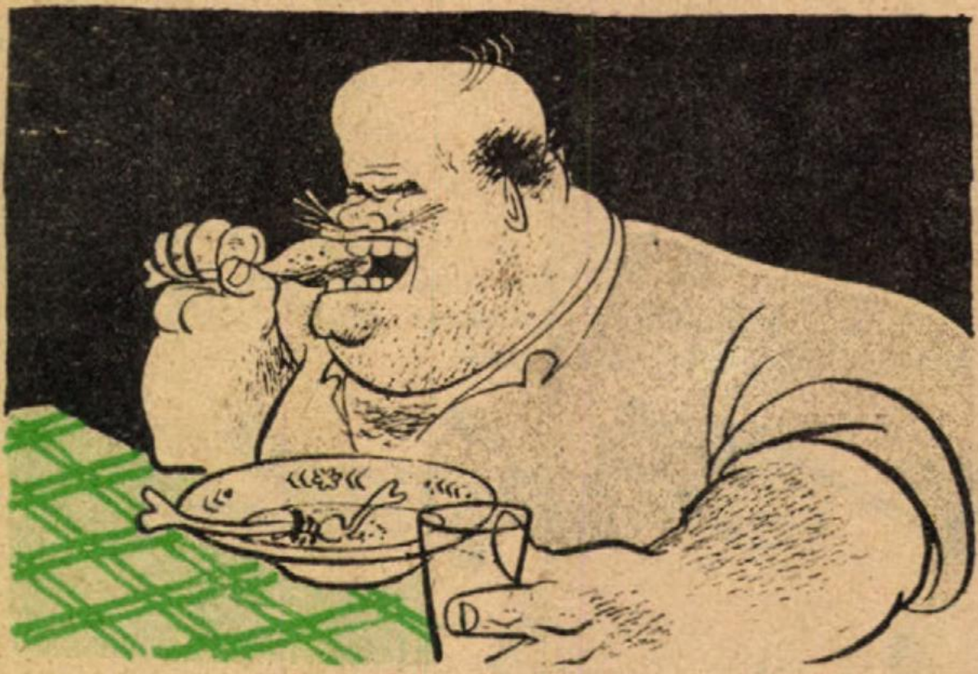
Rebarbara. E rovat első üzenete önnek is szól. Prózát kérünk.

A. Mihály, Kóka. Tudjuk, de azért szívesen elolvassuk, ha megírja.

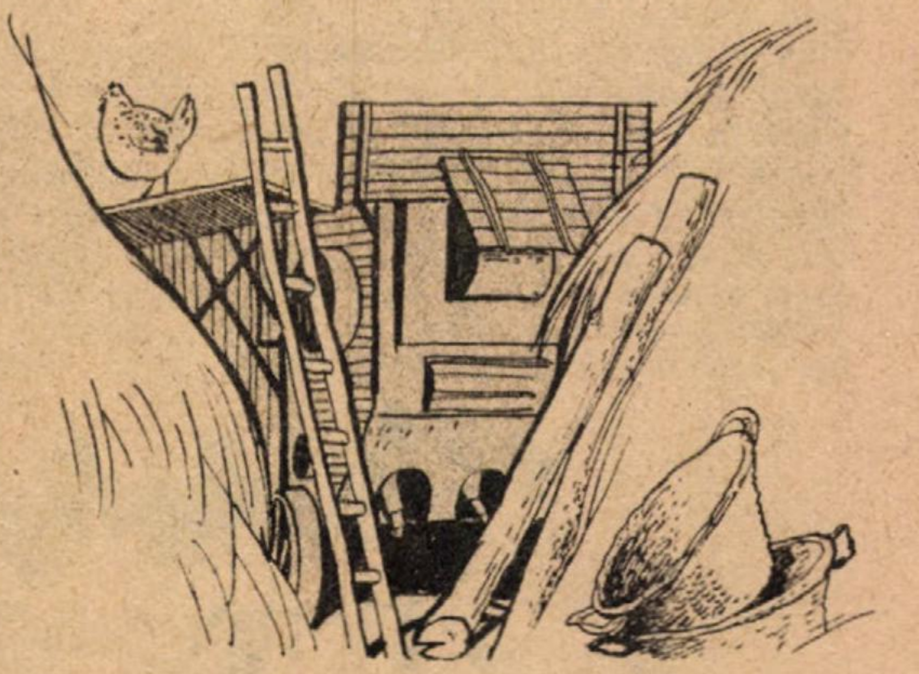
M. Margit. Nem könnyű dolog a humor, kéziratai alapján nem merjük biztatni.

Ki eszik? Mit eszik?

1950 július

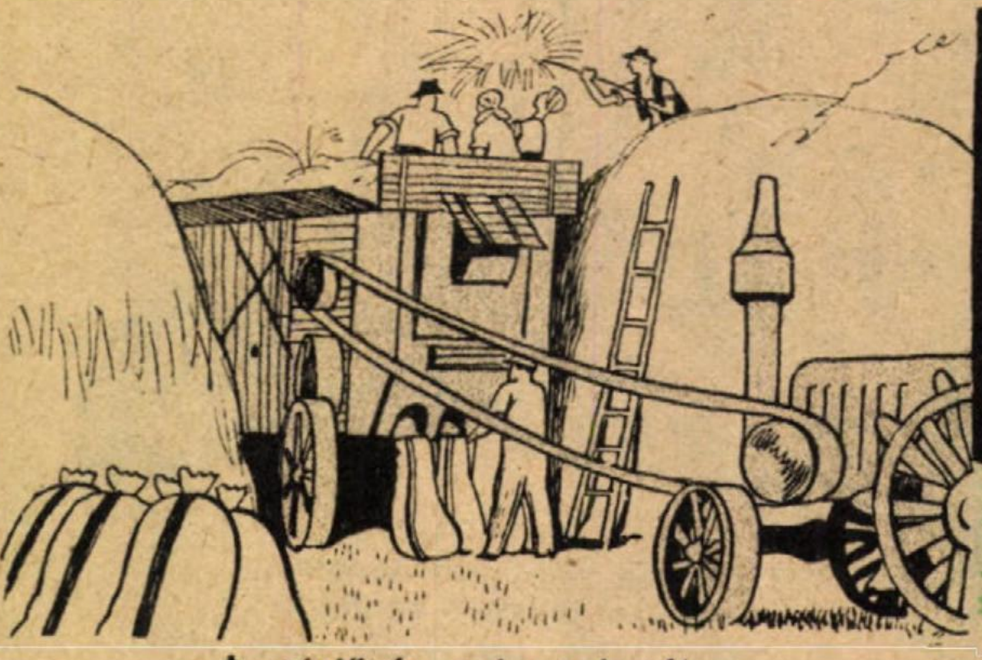

A kulák eszi a libacombot...

A rozsda eszi a cséplőgépet...

1950 augusztus

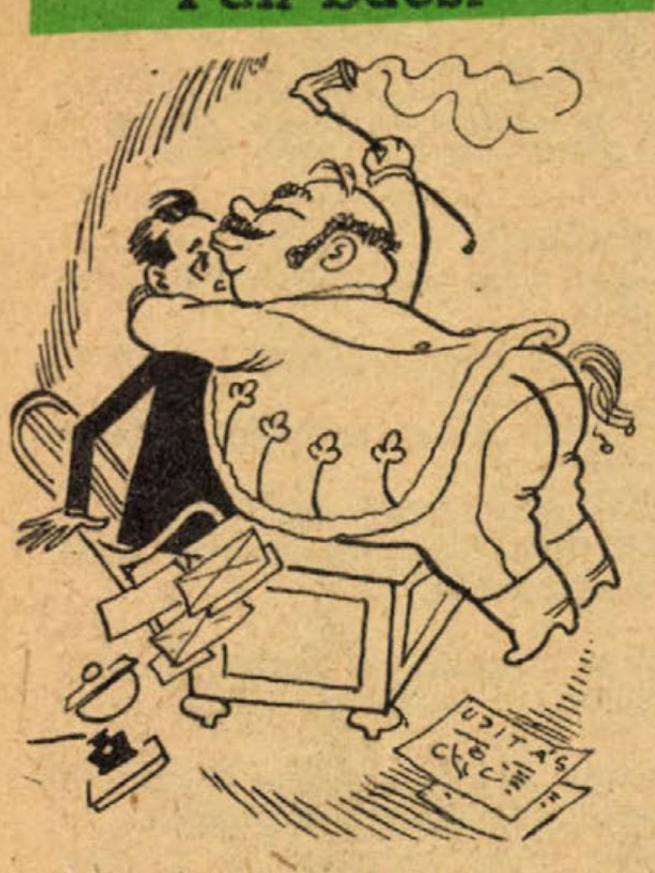

A cséplőgép eszi a gabonát...

A méreg eszi a kulákot...

Pali bácsi

Kopogtattak a hivatali szobám ajtaján.

— Tessék — szóltam ki.

Testes, varjúbajuszú hatvanévesformájú vidéki ember lépett be, kicsit ódivatú öltözékben. Foszladozó, ritkás mente és nadrág volt rajta, a szájában tajtékpipa füstölgött.

— Pató — mutatkozott be.

— Ismerős a neve — mondtam töprengve.

— Hát persze, hogy ismerős — bólintott. — Amióta a Sándor kiszerkesztett, az egész ország ismer.

— Miféle Sándor?

— Petőfi Sándor. Nem ismeri véletlenül? A Pilvax-kávéházba szokott járni.

— Mivel szolgálhatok? — kérdeztem, mert sok dolgom volt.

— Megmondom őszintén — sóhajtotta. — Öregszem és egy kicsit egyedül érzem magam. Elhatároztam, hogy felkutatom a rokonaimat. Úgy hallottam, hogy a maguk vállalatánál is van egy Pató Pál.

— Van — bólintottam. — Vezető pozíciója van a vállalatnál. Kenderfinek hívják.

— Nagyszerű — örvendezett. — Gyerünk hozzá!

Nem lehetett neki ellentmondani, de azért megpróbáltam:

— Ejh, ráérünk arra még!

— Hagyjuk ezeket a marhaságokat — mondta szigorúan. — Éppen elég bajom volt már miattuk.

Egy perc mulva beléptünk Kenderfi szobájába. Kenderfi ránk se nézett, csak legyintett:

— Üljenek csak le, várjanak.

— De én… — kezdte méltatlankodva Pató.

— Az ráér — legyintett Kenderfi.

— Előbb talán kérdezze meg, miről van szó — jött méregbe Pató.

— Az is ráér — ásított Kenderfi. — Üljenek csak le.

Leültünk a bőrdiványra. Pató gyors, ideges szippantásokkal szívta gyönyörű tajtékpipáját és egyre izgatottabb lett. Mohón falta a szemeivel Kenderfit.

Akkor nyilt az ajtó: Madocsai jött be a szerszámgépüzemből.

— A kovácsoknál egyre nő a selejtszázalék — mondta.

— Na és? — nézett fel Kenderfi.

— Utána kéne nézni.

— Ráér — intett Kenderfi. — Nem szalad el az a selejt. Jöjjön szerdán, akkor majd megmondom, mikor érek rá a dologgal foglalkozni. Különben tudja mit, jöjjön inkább pénteken. Vagy szombaton. Vagy…

Pató rámnézett, én Patóra. Az öregúr szeme csak úgy csillogott a lázas izgalomtól. Kinyitotta a száját, aztán újra becsukta.

Kopogtattak.

— Majd holnap — szólt ki Kenderfi.

— De én vagyok az — nyitotta ki Szabó Péter az ajtót.

— Akkor holnapután.

— De sürgős! Felfedeztem egy bércsalást, le kéne nyomozni a dolgot.

— Ugyan kérem — vont vállat Kenderfi. — Ne legyen úgy oda! Ráér! Nem szalad el az a bércsaló! És ha elszalad, nem kár érte!

Szabó Péter kiment és bejött Kovács Sándor. Pató már szinte remegett az izgalomtól.

— Sürgetik azt az újítást — mondta Kovács. — Azt mondják, havi húszezer forintot lehetne megtakarítani vele.

— Mit macerálnak? — ütött az asztalra Kenderfi. — Nem ér rá az a koszos újítás? Megmondtam magának már egy félévvel ezelőtt, hogy hamarosan elintézem, de magának beszélhet az ember…

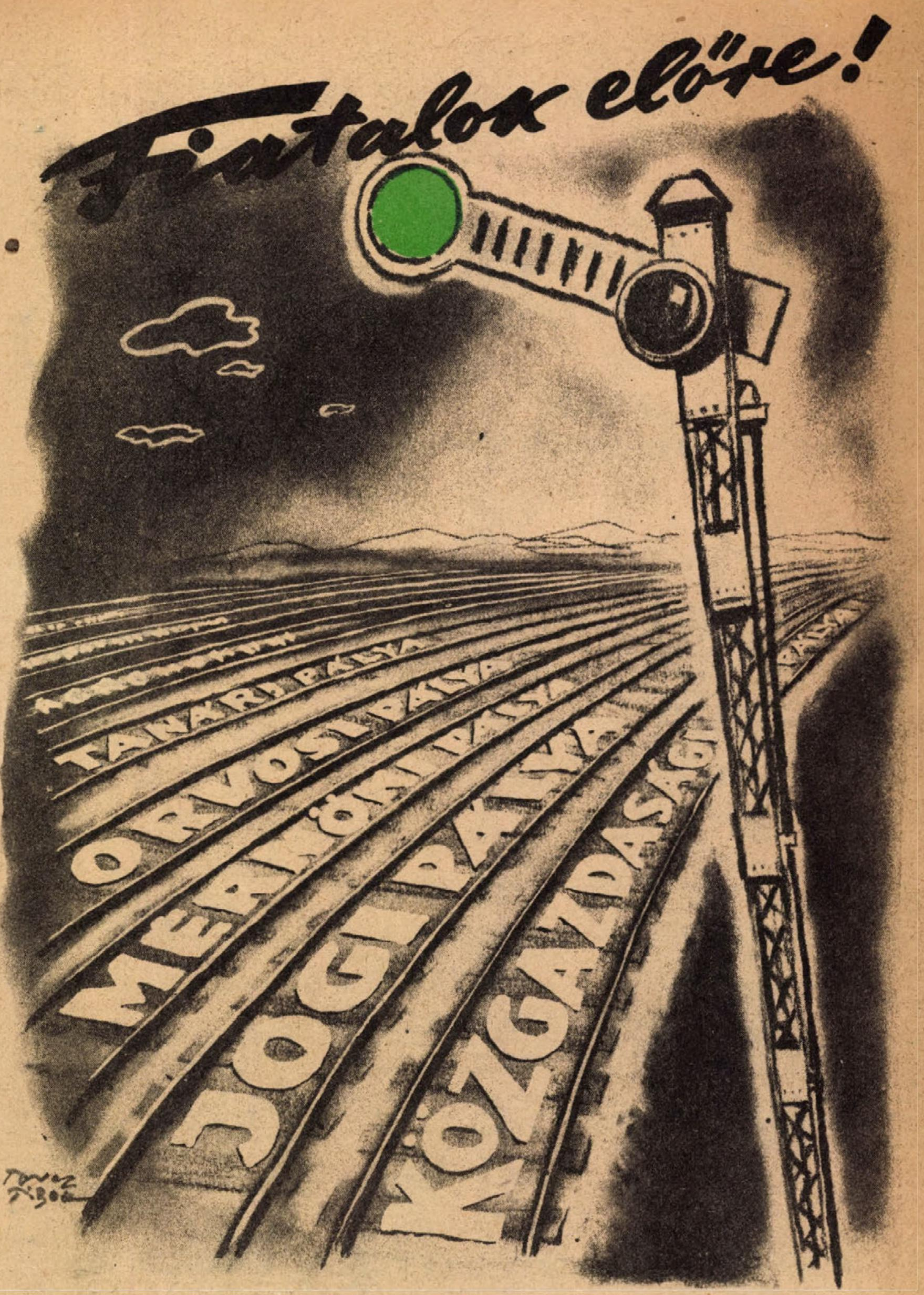
Abban a pillanatban rettenetes dolog történt. Patónak eltorzult az arca és egész testében megremegett. Elszörnyedve láttam, hogy felugrik mellőlem és ráveti magát Kenderfire. Azt hittem, ütött Kenderfinek az utolsó órája, úgy nézett ki a dolog, hogy megfojtja őt az öregúr.

Azonban más történt. Pató Pál zokogva a Kenderfi nyakába borult.

— Drága jó fiam! — lihegte. — Lelkemnek magzatja! Családunk büszkesége! Keblemre gyermekem! Te vagy az igazi Pató Pál, nem én, én csak vacak kis műkedvelő vagyok melletted! Téged illet ez!

Odaadta Kenderfinek a mentéjét meg a tajtékpipáját és atyai büszkeségtől dobogó szívvel visszament a Petőfi-versbe.

Gergely Miklós

Minden pálya szabad!

Amatőrfényképész

— Pardon uram, legyen szíves maradjon nyugodtan egy kicsit!

Tihi és Tivi a Balaton partján

— Nézd kérlekalássan, milyen remekül siklanak a munkások hajói..
— Ja, ha te olyan nagyokat sóhajtozol, kérlekalássan.

Kis természetrajz

A zsizsik

A kulák addig dugdossa a búzát, amig belemászik a zsizsik. Ha nem mászik bele. az nem a kulák hibája, hanem a zsizsiké. Az ilyen zsizsik nem érdemli meg a kulákok szeretetét.

A zsizsik és a kulák közti viszony meglehetősen barátságos, bár kissé egyoldalú. Ha ugyanis a zsizsiknek búzája volna, nem örülne, ha a kulák belemászna.

Egy kulákról mesélik, hogy nem is volt szüksége szekérre, hogy a búzáját bevigye a városba. Annyi volt benne a zsizsik, hogy a zsákok egyszerűen utánamásztak.

A zsizsik felfedezésének legbiztosabb módja, hogy kiteszik a búzát a napra, mire a zsizsikek előmásznak. Egy kulák hónapokig idomította a zsizsikjeit, de azok is előmásztak.

A zsizsik egyébként a kulák egyetlen olyan alkalmazottja, akinek nincs oka panaszra.

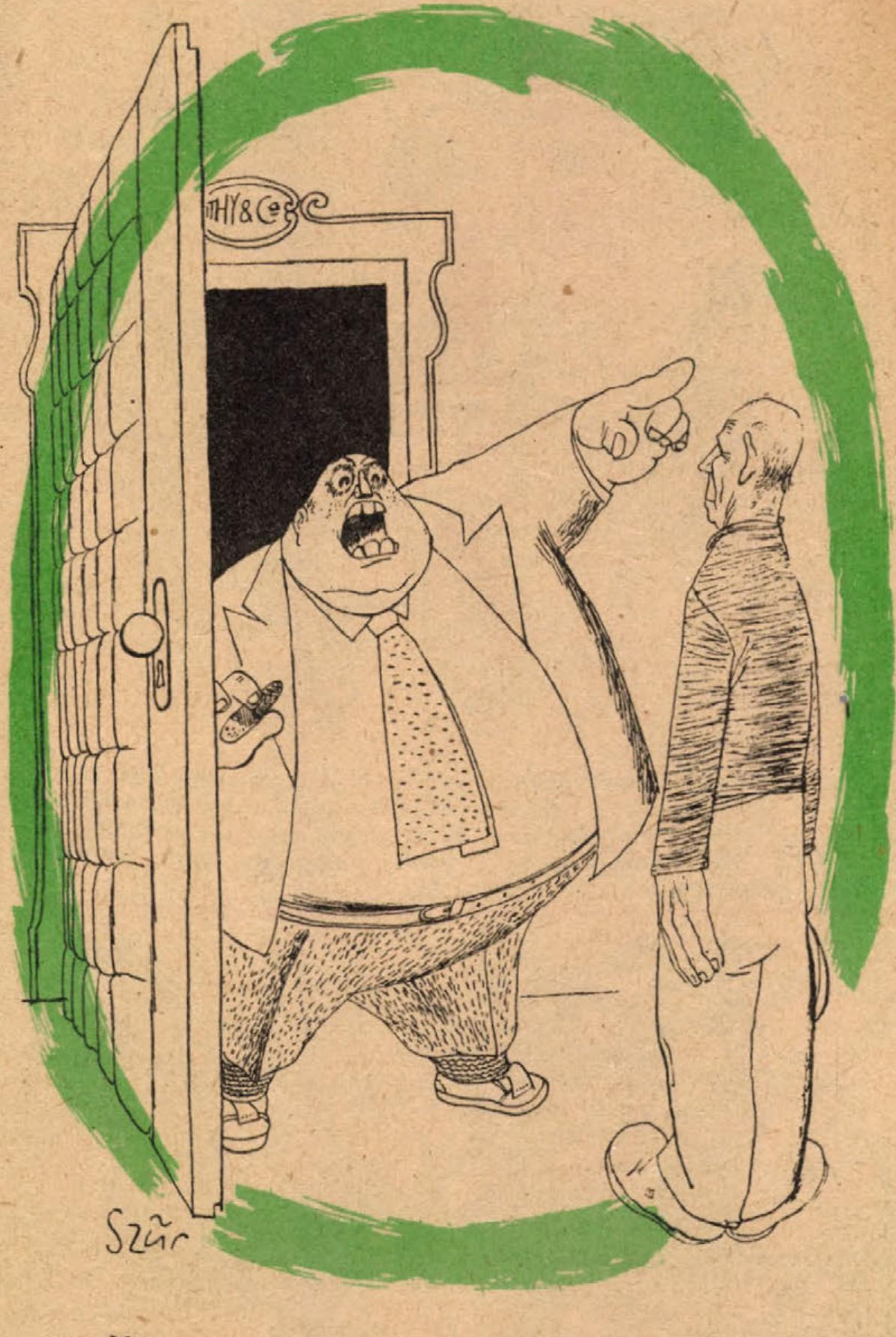
A kulák és a zsizsik közti barátság egyik gyökere a kulák és a zsizsik közti sok rokonvonás. Csak a zsizsik egy árnyalattal jobbindulatú.

Egyetlen lényegbevágó különbség van köztük és pedig az, hogy a kulák gyakran ül a zsizsik miatt, de a zsizsik sose ül a kulák miatt.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Felelős kiadó: GOLÁCS ERNŐ
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

Londonban letartóztatják a békeív aláíróit

— Idefigyeljen Smith, ha sokat ugrál azzal a pár fontnyi követelésével, ráhamisítom a nevét a békeívre, aztán magára vessen!

Ludas Matyi a CSEPELI AUTÓGYÁRban

Takács Antal, a gyár legjobb esztergályosa, akit alacsony termete miatt „Tudor" becenévvel illetnek. De csak a termete alacsony, a tudása magas.

Egy vándordíj, amelyet szívesen adnak tovább!

A teknősbéka kedves jószág, sőt állítólag hasznos is, mert pusztítja a rovarokat. Nem így a csepeli autógyárban, ahol legfeljebb a dolgozók lelki nyugalmát pusztítja.

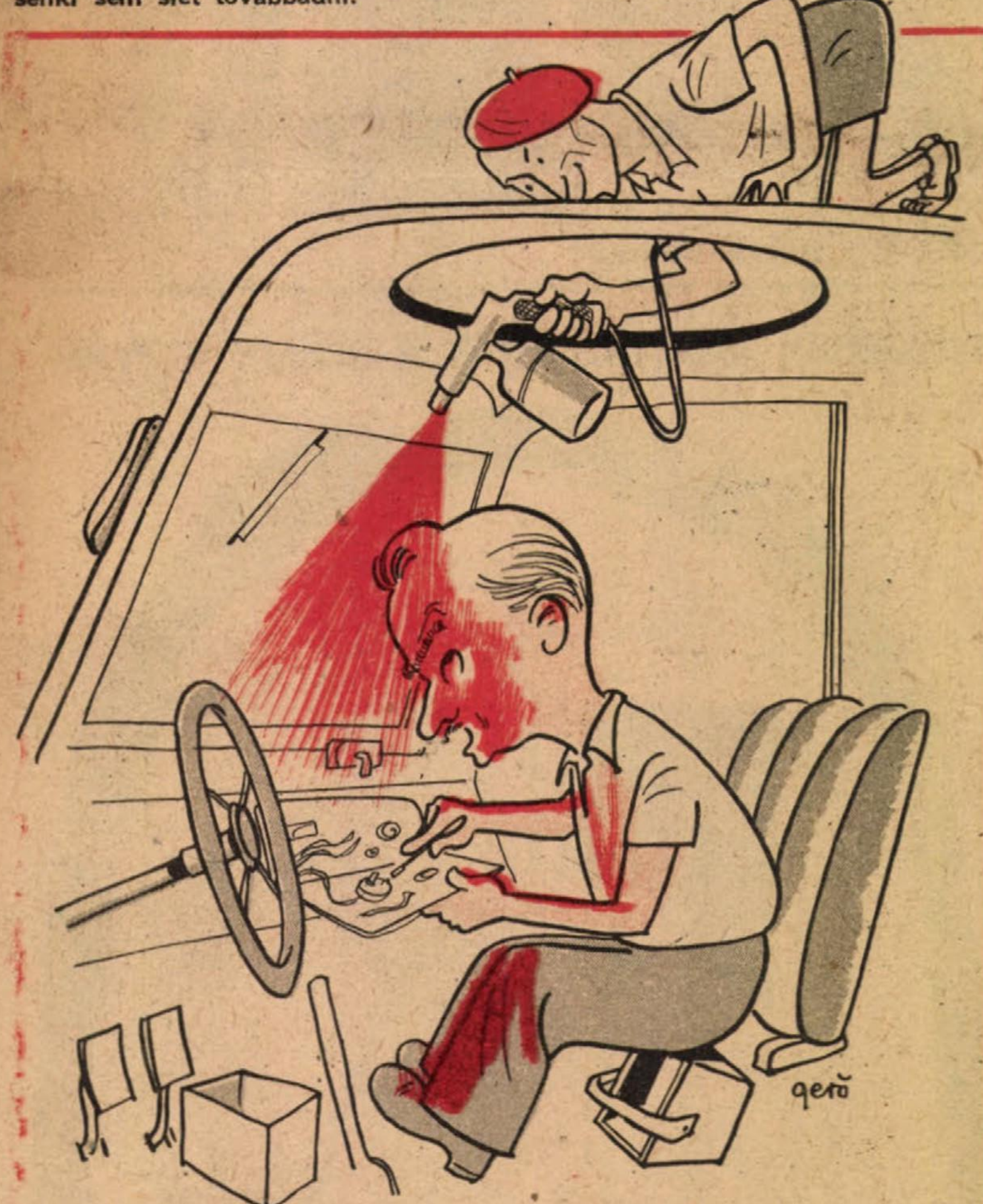
Nem amolyan döcögő, lepényformájú és gumófejű teknőcről van szó, hanem egy csillogóan szép sárgaréz példányról, amelyet minden hó végén ünnepélyes keretek között adnak át a munkaversenyben legutolsó helyen totyogó üzemnek. Ennek általában az a következménye, hogy az illető üzem ész nélkül rákapcsol a munkára, hogy minél előbb szabaduljon a négylábú vándordíjtól.

Beszéltünk a bűvös teknőst jelenleg „kiérdemlő" műhely titkárával. Az elvtárs fogadkozott, hogy a jövő hónapban a vándorteknős helyett egy motorkerékpárt fognak kapni, ami azt jelenti, hogy a munkaversenyben legalább annyival száguldanak sebesebben eddigi tempójuknál, mint amennyivel gyorsabb egy jó kis Csepel 125-ös egy közönséges márkanélküli teknősbékánál.

Persze nemcsak a lemaradókat „jutalmazzák" a Csepeli Autógyárban, hanem az élenjárókat is. Mégpedig gyönyörű vörös selyem vándorzászlóval, amely büszkén áll a legjobb műhely csarnokában. Ezt azonban senki sem siet továbbadni.

Kurucz, párttitkár elvtárs

Képünk Czeisler István elektroműszerész és Miklós Ernő fényező művészi együttműködését ábrázolja, amely kettős következménnyel jár: egyrészt elektromos barátunk rövid idő alatt papagály-színekben tarkállik, másrészt a spriccelő szaki sem teszi zsebre azokat a keresetlen szavakat, amelyeket ezért barátjától kap.

Kik ezek? Ezek a Kereskedelmi Főosztály, a Termelési Főnökség és a Műszaki igazgatóság bábái, akik segédkeznek egy hiányzó szerszám megszületésében. És miért haragszik Kovács szaki? Mert a sok bába között elvész a szerszámgyerek.

Amíg az Alkatrészből teherautó lesz

A két kis Alkatrésszel a központi anyagraktárban ismerkedtünk meg, ahol szép csendesen hevertek egy láda mélyén és láthatóan unták a tétlenséget: egy kicsi, kövér, fényesfejű, meg egy hosszú sovány, recés. Kedves, intelligens alkatrészek voltak.

Talán azért, mivel látták, hogy magam is fiatal vagyok, először is elbüszkélkedték, hogy ez a hatalmas gyár, amely már az ötéves terv keretében indult be (és itt a hosszú büszkén húzta ki a spirálmenetét) — a fiatalok gyára. „Nézz csak körül — lelkesült a kis kövér és olajos képén csak úgy ragyogott a nikkel, — a vezetőségben, a műhelyekben, az étkezdében, szóval mindenütt rakásszámra találkozol lelkes, jól dolgozó fiatalokkal!" Mialatt a motorgyár felé tartottunk, azt is elmesélték, hogy ezeknek a gyerekeknek a lelkesedése nem ám olyan akármilyen lelkesedés, mert ez még a gyárkapun is túlterjed. Szabad idejükben felpakolták magukat saját gyártmányú teherkocsijaikra és néki, a kis Alkatrésznek csak úgy dobogott a szíve az örömtől, amikor hallotta, hogy a környező falvak traktorállomásainak és termelőcsoportjainak mentek segíteni.

A motorgyár előtt érzékeny búcsút vettünk: a hosszú, a kövér, meg én. Én a kis kövérrel befordultam a motorgyárba, sovány barátunk pedig a jármű-gyár felé tartott, mert ő ott került kezelés alá.

Döbbenten láttam, hogy ujdonsült barátomat miként ölelik magukhoz a szovjet gépóriások acélizmú karjai, tartják zuhogó olajfürdő alá, dögönyözik, lapítják, fúrják, esztergálják, marják, csiszolják, hogy csak úgy szikrázik belé. A kis Alkatrész pedig nevetett, mint akit csiklandoznak és miközben egy félelmetes masina szabvány-lyukakat fúrt a hasába, arról mesélt, hogy két hónap múlva elkészül a szomszédos kacsalábon forgó csodacsarnok, ahol húsz percenként köpi ki magából a kész motort a szalag. Még mielőtt csodálkozhattam volna, kis kövér barátom alaposan megváltozva, de frissen és üdén telepedett be egy majdnem kész Diesel-motor közepébe.

A nagy szerelőcsarnokban találkoztunk ismét mi hárman. A hosszú sovány is alapos változáson ment keresztül és olyan büszkén nézett ránk, mint aki tudja, hogy milyen fontos szerepet tölt be ő az alvázban. Alig erősitették bele a motort az alvázba, máris megérkezett a platon (rakfelület), amely nem azonos a róla elnevezett görög filozófussal, ellenben zokszó nélkül viseli el a legsúlyosabb terheket. Most már csak a karosszériát kellett beszerelni, amelyet az Ikarusz-gyár készít, mégpedig a legjobb tudása szerint, merthiszen a Csepeli Autógyár meg az Ikarusz páros munkaversenyben állanak. Még az elektromos berendezés beszerelése, fényezés és egyéb apró simítások vannak hátra, amely így könnyedén elmondva gyerekjátéknak látszik, de a valóságban szívderítően szép, komoly dolog. No még egy alapos mosdatás, vidám berregés, kész a kocsi, mehet! Ahogy a nagycsarnokból mellettem kifelé haladt az autó, a hosszú, sovány alkatrész, vidám búcsút intett felém: „Jöjjötek el az ötéves terv végén, meglátjátok, hogy micsoda csodagyár lesz itt!"

Ahogy visszagondolunk a Csepeli Autógyári élményeinkre, az az érzésünk, hogy nem birjuk ki azt mi öt évig. Ott leszünk mi előbb is.

N. Z.

A TÁRGYILAGOS EMBER

A Csepeli Autógyárban láttuk, éreztük, tapasztaltuk azt a hangulatot, amellyel a dolgozók a normarendezés és béremelés ügyét fogadták. A nagy többség megértette és magáévá tette a nagyjelentőségű határozatot, dehát persze itt sem hiányoznak az ellenséges hangok. Elrettentő például vázolunk egy kis beszélgetést, amely ebédidő alatt Kondek és Varga szaktársak között folyt le.

Varga: Mit szólsz szaktárs a normarendezéshez?

Kondek: Hát kérlekszépen az attól függ. Tárgyilagosan szólva, még nem látok tisztán ebben a dologban.

Varga: Majd én megmagyarázom. Tudod jól, hogy a normák elavultak és . . .

Kondek: Pardon. Legyünk csak tárgyilagosak. Milyen normáról beszélsz te? Mert az én normám nem avult el.

Varga: Most nemcsak rólad van szó. Nemzetgazdasági szempontból . . .

Kondek: Tudom. Csakhogy én nem nemzetgazdasági szempontból adok kosztpénzt az asszonynak, hanem a zsebemből.

Varga: És mennyit adsz?

Kondek: Hát attól függ, hogyan futottak a lovacskák az ügetőn, hehehe.

Varga: Helytelenül gondolkozol, szaktárs. A közösség érdeke a te érdeked is. És ha . . .

Kondek: Te akarsz engem oktatni? Én már akkor olvastam Marxot és a többieket, amikor te még az orrodat piszkáltad a Népligetben és Nick Cartert olvastál . . . És olvastam Cronintól „Réztábla a kapu alatt".

Varga: Nahát, ha olvastad Marxot, tudnod kell, hogy Marx azt mondta . . .

Kondek: Én már pontosan nem emlékszem arra, hogy mit mondott Marx, de azt tudom, mit mondott Beleznai. Ő azt mondta, hogy a 9-es műhelyben már elszámolták az új normát és kevesebbet kaptak.

Varga: Ebből egy szó sem igaz! Magad is meggyőződhetsz róla gyere át velem most rögtön a 9-esbe . . .

Kondek: Nem megyek. Én hiszek Beleznainak. Húsz évig voltunk együtt a szocdem pártban, Peyer Károly kétszer is kezetfogott vele sajátkezűleg. Beleznai nem akármilyen ember.

Varga: (Elveszti a türelmét.) Figyelj hát rám, az istenfádat!

Kondek: Mit káromkodsz? Látod, ez a baj. Megmondta Kondek Frici: minden azért van, mert nem hisztek istenben. Azért van szárazság, azért nincs borjúhús, azért van normarendezés és azért futnak rosszúl a lovak. A plébános úr is azt prédikálta vasárnap: meglazultak az erkölcsök, hát meglazultak a normák is. Nem munkaversenyre van itt szükség, hanem ájtatos lélekre, akkor ad a jóisten ruhát, cipőt, kalapot, fröccsöt.

Varga: És te elhiszed ezt a badarságot? Csakis önerőnkre támaszkodhatunk. A szocialista munkaverseny és a sztahánovisták . . .

Kondek: Ők az okai mindennek. Kellett nekik úgy rohanni? Én bezzeg nem akartam senkit lepipálni, megcsináltam a magam szerény száztíz százalékát . . .

Varga: Na látod, ez annyit jelent, hogy a te normád legfeljebb egy pár százalékkal lesz kevesebb és ha egy kicsit ráversz, többet fogsz keresni, mint eddig. És azonkívül lesz szakmai béremelés is.

Kondek: Tárgyilagosan szólva, ez remek.

Varga: Én viszont kevesebbet fogok kapni, de ez nem fontos. A fejlődés azt követeli . . .

Kondek: Nekem mondod, hogy mit követel a fejlődés? A kollektív érdek a döntő, öregem. Azt hiszed, engem érdekel, én kapok-e többet vagy más kevesebbet? A nemzetgazdasági szempontokat tartom szem előtt.

Varga: Az egész kérdést bele kell illeszteni a nemzetközi helyzetbe.

Kondek: Nekem mondod? Már rég beleillesztettem . . . De ne haragudj, megyek az ebédért, bécsiszelet lesz zsírban sült krumplival és nem szeretem a hideg ételt. Szervusz. Tiszta hülye az a Beleznai! (Elrohan a konyha irányába.)

Varga (utánanéz): Bárcsak minél kevesebb ilyen tárgyilagos emberünk lenne.

GÁDOR BÉLA

Képünkön DISZ-es csokorba szedtük azokat a lelkes fiatalokat, akik a mozgalmi munkában és a termelésben élen haladnak:

Matuska elvtárs, a pártpropagandista, aki motorkerékpárral járja be a szerteágazó hatalmas gyártelepet,

Boros László, kultúrfelelős, a Csasztuska érdemes bajnoka,

Németh Mihályné, aki állandóan 250—300 százalékot teljesít és

Svorcsek Győző DISZ-titkár és futóbajnok, akinek nem kis része van abban, hogy a gyárban az ifjúsági élet jól startolt és jó tempóban halad. Ahogy így elnézzük őket, az egész csokor összesen nincs kilencvenéves.

Jövő héten: Ludas Matyi a siófoki bányászüdülőben